

[Glistrup]

forslag at fortælle, hvordan det skattemæssigt skal vurderes efter gældende skattelov; det plejer at henhøre under ministeren for skatter og afgifter. Når man har taget denne § 3 med, kan der altså kun deri ligge det selvstændige, at man siger: nok skal befolkningen trække og slide i det i de kommende år for at tjene ind til at betale afdrag og renter på også disse 45 mia kr., som altså er det, den socialdemokratiske regering nu yderligere kører Danmark hen mod afgrunden med, men der skal dog være én gruppe, som kan være helt sikker på, at den ikke bliver ramt, nemlig den, der begynder at få disse skattefri kursavancer hjem. Det er i meget vidt omfang folk, der går hen og låner penge i banken, f. eks. 10 mill. kr. til 17 pct. rente, som er fuldt fradragsberettiget, det giver 1,7 mill. kr. i fradrag, og så får man 1,9 mill. kr. ind på disse obligationer. Det vil sige, at reelt har man tjent 200.000 kr., men da f. eks. de 500.000 kr. er kursavance, kan man, samtidig med at man tjener 200.000 kr., trække 300.000 kr. fra på sin selvangivelse. Det er det, der er indholdet af denne § 3. Jeg siger velbekomme til den måde, som man i dette forslag i §§ 1 og 2 både fører en finanspolitik, der er uanstændig, og i § 3 en skattepolitik, der er uanstændig.

Fremskridtspartiet vil stritte imod dette lovforslag, som kun er skadeligt ud fra enhver synsvinkel. Man må lære også i den socialdemokratiske regering at sætte tæring efter næring, og dette forslag er udtryk for, at man også i den nye regering vil fortsætte med at regere dette land på dårligste beskub. Det er synd for Danmark, at folketingsvalget fik et sådant udfald, at man nu kan se i øjnene, at et forslag af denne art vil blive gennemført, men det bliver i hvert fald ikke med fremskridtspartiets stemmer, det bliver mod fremskridtspartiets kraftige protest.

Palle Simonsen (KF):

Man må sige, at den nye finansminister ikke holder sig tilbage, når han nu kommer og beder om en bemyndigelse til Danmarks-historiens største likviditetsopsugning, for det er jo det, der er tale om. Når man ser nærmere efter i bemærkningerne til forslaget, kan man se, at der i virkeligheden nu for de næste 13½ måned bliver en ramme til rådighed for finansministeren på 69 mia kr. Der

er for så vidt kun én ting at sige i denne forbindelse, og det er, at vi her får en meget klar manuduktion i, hvordan regeringens økonomiske politik er slået fejl.

Det plejer at være sådan, at vi først diskuterer disse bemyndigelser til finansministeren, når finansloven er i hus, men nu kommer regeringen, allerede inden vi kender den endelige finanslov, og beder om at få en bemyndigelse til denne betydelige likviditetsopsugning.

Derfor vil jeg gerne spørge finansministeren, hvad der egentlig er årsagen til, at regeringen allerede på dette tidspunkt, hvor vi ikke kender den endelige finanslov, kommer med dette forslag. Ministeren har en restbemyndigelse tilbage på 6,9 mia kr., så for så vidt skulle man nok kunne klare sig, indtil finansloven var endeligt i hus. Det fremgår jo klart af bemærkningerne til forslaget – og det er også det, der er indgået i debatten tidligere om den slags forslag – at formålet klart er at neutralisere likviditetsvirkningerne af det for store bruttounderskud.

Dertil må man sige, at der sådan set kun er én vej ud af det – det har vi sagt tidligere, og det vil vi formentlig komme til at diskutere meget i forbindelse med finanslovdebatten i december – og det er at bringe statens udgifter ned.

De 2,5 mia kr. i besparelse, som regeringen har bebudet, er ganske klart for lidt i den aktuelle situation. Det er åbenbart, at vi ikke kan skabe balance inden for det kommende finansår, men det er i hvert fald afgørende, at der fra regeringens side kommer en plan, som over en kortere årrække bringer os i en balance, så vi bliver fri for at være vidne til forslag med stadig voksende bemyndigelser.

Vi ser også her en sammenhæng – jeg ved ikke, om det er en af årsagerne til, at ministeren kommer med sit forslag på nuværende tidspunkt – mellem dette forslag og de forslag, som formentlig bliver vedtaget af et flertal i folketinget ved tredje behandling i morgen, nemlig om indskrænkninger i f. eks. forsikringsselskabernes ret til at udstede pantebreve. Vil det sige, at man nu skal til at købe statsobligationer i stedet for og få det styret ind på den måde?

Vi ser også et sådant forslag som et klart udtryk for, at den private opsparing i vores samfund har fået stadig ringere vilkår.